

Nr 41.

Ankom till riksdagens kansli den 10 maj 1935 kl. 4 e. m.

Bevillningsutskottets memorial, med föranledande av kamrarnas skiljaktiga beslut beträffande utskottets betänkande nr 37 i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 148 med förslag till förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen ävensom en i ämnet väckt motion.

I en den 22 februari 1935 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 148, hade Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att antaga ett vid propositionen fogat förslag till förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379).

I sitt i anledning av nämnda proposition avgivna betänkande nr 37 hade bevillningsutskottet hemställt, bland annat, att riksdagen måtte i anledning av förevarande proposition antaga ett vid nämnda betänkande fogat, såsom utskottets förslag betecknat förslag till förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379).

I en vid betänkandet fogad, av herr Nilsson i Kristianstad m. fl. avgiven reservation hade hemställts, att den enligt utskottets förslag i 32 § 3 mom. stadgade skyldigheten för rörelseidkare, som ej fört handelsböcker, att efter anmaning av landskamrerare tillhandahålla av rörelseidkaren förda anteckningar rörande intäkter och utgifter inom rörelsen jämte därtill hörande handlingar, måtte utgå ur förslaget, samt att riksdagen i enlighet härmed måtte besluta antaga det vid reservationen fogade förslaget till lydelse av 32 § 3 mom. Vidare hade i en vid betänkandet fogad, av herr Bärg i Katrineholm m. fl. avgiven reservation hemställts beträffande ansvarsbestämmelserna i 143 §, att riksdagen med bifall i övrigt till utskottets hemställan måtte besluta, att i straffskalan för oriktig deklaration, som avgivits mot bättre vetande, skulle ingå fängelse i högst sex månader, under det att utskottet hemställt, att dylikt straff ej skulle ingå i straffskalan. Slutligen hade i en vid betänkandet fogad, av herr Nilsson i Kristianstad m. fl. avgiven reservation beträffande bestämmelsen om förordningens ikraftträdande hemställts, att riksdagen med bifall till motionen I: 325 av herr Fredrik Ström, i nu berörda del, måtte besluta, att förordningen skulle träda i kraft först från och med den 1

januari 1936 i stället för i enlighet med utskottets hemställan den 1 juli 1935.

Enligt utskottet tillhandakomna protokollsutdrag hava, såvitt nu är i fråga, *första kammaren*, med antagande av utskottets förslag i övrigt, godkänt *dels* den lydelse av 32 § 3 mom., som föreslagits i den av herr Nilsson i Kristianstad m. fl. avgivna reservationen, *dels ock* den av herr Nilsson i Kristianstad m. fl. avgivna reservationen angående ikraftträdandet av förevarande förslag till förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen, samt *andra kammaren* godkänt förslaget till förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen i den av utskottet föreslagna lydelsen, dock med den avvikelsen från nämnda förslag, att ansvarsbestämmelsen i 143 § godkänts i enlighet med den av herr Bärge m. fl. avgivna reservationen.

Mellan dessa kamrarnas beslut föreligga sålunda följande skiljaktigheter. Enligt första kammarens beslut skulle rörelseidkare, som ej fört handelsböcker, icke vara skyldig att efter anmaning av landskamrerare tillhandahålla av rörelseidkaren förda anteckningar rörande intäkter och utgifter inom rörelsen, medan enligt andra kammarens beslut sådan skyldighet skulle vara förhanden. I fråga om ansvarsbestämmelserna skulle enligt första kammarens beslut i straffskalan för oriktig deklARATION, som avgivits mot bättre vetande, icke ingå frihetsstraff, under det att enligt andra kammarens beslut i straffskalan för dylik förseelse skulle ingå sådant straff med fängelse i högst sex månader. Beträffande förordningens ikraftträdande innebär första kammarens beslut, att förordningen skulle träda i kraft den 1 januari 1936, medan enligt andra kammarens beslut förordningen skulle träda i kraft den 1 juli 1935.

Utskottet, som haft att jämlikt § 63 riksdagsordningen söka sammanjämka de olika meningar, i vilka kamrarna sålunda stannat, har i sådant hänseende ansett sig böra föreslå, att riksdagen beträffande skyldigheten för rörelseidkare, som ej fört handelsböcker, att efter anmaning av landskamrerare tillhandahålla av rörelseidkaren förda anteckningar rörande intäkter och utgifter inom rörelsen jämte därtill hörande handlingar, följer andra kammarens beslut, men i fråga om ansvarsbestämmelserna i 143 § och bestämmelsen om ikraftträdandet ansluter sig till första kammarens mening.

Utskottet får således hemställa,

att kamrarna måtte, första kammaren med frånträdande av sitt beslut i fråga om 32 § 3 mom. i förslaget till ändring i vissa delar av taxeringsförordningen samt andra kammaren med frånträdande av sina beslut i fråga om 143 § och bestämmelsen om

ikraftträdandet i samma författningsförslag, besluta, att nämnda författningsrum och bestämmelse skola erhålla följande lydelse:

32 §.

3 mom. Skattskyldig, som under beskattningsåret enligt lag varit skyldig föra handelsböcker eller, utan att sådan skyldighet förelegat, likväl fört dylika böcker i av honom bedriven rörelse, åligger att efter anmaning av landskamrerare, i den utsträckning denne prövar nödigt, tillhandahålla sin bokföring med därtill hörande handlingar för granskning, varom förmäles i 79 och 93 §§. Enahanda skyldighet åligger rörelseidkare, som ej fört handelsböcker, med avseende å av honom förda anteckningar rörande intäkter och utgifter inom rörelsen jämte därtill hörande handlingar.

Vad nu — — — och handlingar.

143 §.

1 mom. Har någon i självdeklaration eller därtill hörande handling eller i särskild uppgift angående renskötsel eller i upplysning, som i 32 § avses, mot bättre vetande lämnat oriktigt meddelande, som är ägnat att leda till frihet från taxering eller till för låg taxering, böte om det oriktiga meddelandet blivit vid taxeringen följt, högst fem gånger den inkomst- och förmögenhetsskatt, som därigenom undandragits, och i annat fall högst fem gånger den inkomst- och förmögenhetsskatt, som skulle hava undandragits, i händelse det oriktiga meddelandet blivit följt vid taxeringen, i vartdera fallet dock minst femtio kronor. Därest det oriktiga meddelandet avsett förhållande, som utövat eller kunnat utöva inverkan allenast å taxering till kommunal inkomstskatt, vare straffet böter, om det oriktiga meddelandet blivit vid taxeringen följt, högst tjugufem öre för varje skatteöre, som därigenom kommit att icke påföras den skattskyldige, och i annat fall högst tjugufem öre för varje skatteöre, som icke skulle påförts den skattskyldige, därest det oriktiga meddelandet blivit följt vid taxeringen, i vartdera fallet dock minst femtio kronor.

Har någon i virkesdeklaration eller därtill hörande handling eller i upplysning, som i 46 § avses, lämnat sådant oriktigt meddelande, som i första stycket sägs, böte, om det oriktiga meddelandet blivit vid taxeringen följt, högst en krona för varje tiotal kronor rotvärde, som därigenom icke blivit taxerat, och i annat fall högst en krona för varje tiotal kronor rotvärde, som icke skulle hava taxerats, i händelse det oriktiga meddelandet blivit följt vid taxeringen, i vartdera fallet dock minst femtio kronor.

2 mom. Har oriktigt meddelande, varom i 1 mom. förmäles, icke lämnats mot bättre vetande, men har den som lämnat meddelandet vid dess

avgivande gjort sig skyldig till grov vårdslöshet, skall vad i 1 mom. stadgas hava motsvarande tillämpning; dock må böterna bestämmas till högst hälften av vad i nämnda mom. sägs, men likväl ej lägre än tjugufem kronor.

3 mom. Den som uppsåtligen förleder annan till förseelse, som i 1 mom. sägs, eller vid utförande av förseelsen med råd eller dåd uppsåtligen hjälper, så att gärningen därigenom sker, straffes som vore han själv gärningsman. Detsamma gälle ock, om någon vid sådan förseelse i avsikt att bereda den skattskyldige vinning ej behörigen fullgjort skyldighet att meddela uppgift till ledning vid dennes taxering för inkomst eller förmögenhet eller virkestaxering.

4 mom. Straff enligt denna paragraf inträder icke för den, som av egen drift beriktigt det oriktiga meddelandet.

5 mom. Vad i 1, 2 och 3 mom. stadgas äger icke tillämpning, då den skyldige för sin förseelse är underkastad ansvar för tjänstefel.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1936, dock att 141—143 §§ samt 144 § 1 mom. i deras förutvarande lydelse även därefter skola äga tillämpning i fråga om förseelser, som begåtts före nämnda dag.

Stockholm den 10 maj 1935.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: herrar Nilsson i Kristianstad, Bårg i Katrineholm, Björnsson, Jönsson, Larson i Lerdala, friherre Lagerfelt, Lithander, Lövgren i Boden, Olsson i Ramsta, Ericson i Boxholm, Hjalmarsson, Sjödahl, Velander, Löfvander, Werner i Hultsfred, Johansson i Krogstorp, Heiding. Blomquist, Brännström i Skellefteå och Bergström i Hälsingborg.

Herrar *Velander, Johansson* i Krogstorp och *Brännström* i Skellefteå hava vid fattande av förestående beslut förklarat sig icke kunna biträda det av utskottet i enlighet därmed förordade förslag till sammanjämkning.